

Stemmen

De twaalfde dag van deze maand mogen we weer. We mogen weer gaan stemmen, want een deel van de geachte afgevaardigden in de Tweede Kamer trok enkele maanden geleden de stekker uit een samenwerkingsverband van enkele partijen, die probeerden het land op koers te houden en van het ene op het andere uur dobberden wij als onderdanen weer stuurloos rond. Niet dat onze eigen onderdanen stuurloos

waren geraakt, want ik sta al die maanden nog steeds op eigen benen en neem ik aan dat dit bij u ook het geval is, maar we moeten het al weer een flink aantal werk- en rustdagen zonder stuurlieden met een vaste missie doen, want diegenen die dat eerst wel waren, zijn dat nu niet meer. Ze hebben geen missie neer, moeten de zaak draaiende houden, maar zijn wel demissionair. Een stuurloos geheel zou je kunnen zeggen, maar ze sturen wel door, praten daarover ook nog met hun verwanten in de Tweede Kamer en soms ook nog met die in de Eerste Kamer, krijgen dan het roer weer in handen, sturen het land aan, hebben daarover wel een visie, maar hebben geen missie en op 12 september mogen we dan weer 150 jongens en meisjes kiezen, waarvan een deel dan weer wel een missie zullen krijgen. Wanneer ze de missie in kunnen is dan nog niet bekend. Want dan komen er waarschijnlijk eerst enkele verkenners, dan informateurs en als alle puzzelstukjes eindelijk in elkaar gevallen zijn, komt er een formateur en die mag dan kijken of de informateur zijn of haar werk goed heeft gedaan en alle stukjes op de juiste plaats zitten.

Als dat inderdaad het geval is, gaat die formateur op zoek naar lieden van de beide geslachten en verschillende orden of die bereid om als missionaris op de treden en het demissionaire werk voort te zetten in missionaire staat, waarbij het of zij er wel voor zorgt de taak van abt of abdis in handen te krijgen. Snapt u het nog? Ik nog wel, maar ik moet de kop er wel goed bij houden.

Ik hoop dat u dat óók doet als u er op 12 september toekomt u naar een stemlokaal te verplaatsen, daar uw oproep in te leveren en te laten zien dat u inderdaad degene bent die op de oproepkaart wordt genoemd. Daarna dient u een eindeloos lange naamlijst in ontvangst te nemen en kunt u in een hokje van triplex proberen uw ogen te laten wennen aan het schemerduister en vervolgens alle namen doorlezen die op het papier dat u ontvouwd voor u hebt liggen. Ze zijn wel verdeeld over diverse – om in het missiewerk te blijven schrijven – orden, maar mannen en vrouwen staan wel door elkaar en als u een naam tegenkomt die u wel aangenaam in de oren zou kunnen liggen, zou daar de witte stip in een zwart blokje rood kunnen maken als missionaris van uw keuze.

En dat allemaal in een tijd van zich steeds sneller ontwikkelende technologie en hoe we dat allemaal verder kunnen noemen met you tube, facebook, iPad, webcam en iPod en wat er sinds de dag dat ik deze regels aan het scherm toevertrouwde nog aan applicaties is bijgekomen. Ik weet niet of het allemaal wel klopt wat ik in deze alinea mechanisch heb neergeschreven, maar ik heb maar gedaan wat me inviel en wat me goed dunkt om te doen. Ik heb soms het idee dat de missionarissen in Tweede en Eerste Kamer en Kabinet dat ook vaak doen, omdat ze soms door de bomen het bos niet meer zien, laat staan de euro door de dollars, yennen, ponden sterling en Surinaamse guldens of andere vreemde valuta, zoals de Russische (t)Roebel, de Rial, Anna, Lev en Leu, de Deense kroon en Zwitserse frank, maar die twee laatste schijnen nogal stevig in hun schoenen te staan.

En in plaats van dat we door die snelle technologische ontwikkelingen de computer weer gebruiken om de stem van ons verstand (?) uit te brengen, moeten we dat met een rood potlood doen, dat u niet nat mag maken, want anders schrijft het niet goed. Hoe bestaat? In

een land met zoveel hoogbegaafden, dat denken tenminste veel ouders van hun kinderen, stemmen we nog steeds met het potlood. Omdat ene Guusje ooit heeft bedacht dat iemand vanaf een afstand van 50 meter wel eens zou kunnen zien hoe we via die computer hebben gestemd.

Ik kan u alleen maar oproepen te stemmen op een orde, waarvan u denkt dat de leden daarvan ons uit de puree kunnen helpen in de hoop dat we dan binnen enkele dagen een aantal mensen met een missie aan het roer hebben staan.

Augustinus